

PUNT
DIARI

Editora: Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
c/ Figuerola, 28 - baixos. (17.001), Girona. Tel. 21 35 08 (5 línies)
Apartat de correus número 261
Servei de Telefax: Girona: 21 86 30 - Figueres: 50 62 04

Gerent

Jordi Bosch i Roura
Director Editorial
Dalmau Codina i Boada
Director

Enric Matarrodona i Puigdemont
Cap de Redacció

Joan Vall i Clara

Caps d'àrea

Emili Gispert, Jordi Martínez i Carles Puigdemont

Edició diària

Tura Soler (Girona), Xavier Sala (Economia), Antoni Dalmau (Política),
Joan Poyano (Comarques), Josep Martinoy (Catalunya, Espanya i Món), Jordi Camps (Esports),
Joan Ventura (Cultura i Espectacles), Jordi Grau (Punt Divers), Dani Vivern (Arxiu),
Fermí Sidera (Correcció), Àngel Madrià (Maquetació) i Joan Castro (Fotografia).

Edicions Setmanals

Redactor en cap

Josep Collieldemont (Catalunya Nord)

Joan Carles Codolà (Tot l'Esport), Carme Vinyoles (Diumenge Punt) i Pau Lanao (Presència)

Especials

Antoni Corominas

Delegacions:

Calella-Ait Maresme: c/ Sant Antoni, 83, 1r. 2ª - Tel. 93-769 19 99.

Olot: c/ Marià Vayreda, 2, 3r. 5ª - Tel. 26 76 22.

Figueres: c/ Sant Pau, 43, 3r. - Tel. 50 68 59.

Bianes: Travessia Raval, 11. Tel. 33 65 79.

Barcelona: Beethoven, 15. Tel. 93-201 44 44.

Publicitat: Joan Boix. Administració: Jaume Carbó.

Tallers: Jordi Pérez i Negre.

D.L.: GI-535-78

PUNT.DIARI és una publicació catalana, comarcal, democràtica i independent, l'opinió de la qual s'expressa únicament a través dels comentaris editorials. Els articles firmats exposen l'opinió de lurs autors, que PUNT.DIARI no té per què fer seva necessàriament.

La guspira al camp

Un camió frigorífic carregat amb cansalada grassa de porc, procedent de França, va ser assaltat dimarts a Maià de Montcal per un grup de ramaders de la Unió de Pagesos. Van rebentar les rodes al vehicle i van intentar cremar-lo. La mercaderia quedà malmesa, més per la gasolina que hi havien vessat que no pas pel foc, que fou apagat immediatament. Els ramaders protesten davant del Ministeri d'Agricultura i demanen que es frenin les importacions de carn i productes derivats del porc.

És preocupant que els ramaders considerin que l'única manera de fer-se sentir sigui imitant amb les seves accions els pagesos del país veí. I no ha de consolar pas ningú que el mateix conductor del tràiler francès ho consideri normal, tot dient: «Els francesos fem el mateix amb els camions espanyols».

La baixada en picat que ha sofert la carn de porc aquests darrers dies, en la qual ha influït l'entrada de productes de la Comunitat Econòmica Europea, és altament preocupant per als ramaders, perquè els pot posar en una situació ben difícil.

Amb tot, no s'ha d'oblidar que les negociacions més dures per a l'entrada d'Espanya al mercat comú varen girar entorn dels temes agrícoles i ramaders. Precisament fa pocs dies la mateixa Unió de Pagesos es queixava que l'Administració — i aquí hi posava l'estatal i la catalana — no havien fet pràcticament res per pal·liar els desequilibris que el tractat provocaria als pagesos de l'estat espanyol. Es queixava de manca d'informació, de poques ajudes concretes i de nul·la planificació de cara al futur: Tampoc no es pot oblidar, però, que tant abans com després de l'entrada d'Espanya al Mercat Comú, els agricultors francesos han impedit el pas de productes agrícoles cremant i bolcant camions. Es demostra d'alguna manera que el problema no és pas de fàcil solució. Fa la impressió que la necessitat política — i també econòmica — ha fet que s'entrés a Europa deixant coses en l'aire.

Es pot denunciar el fet d'intentar cremar un camió, d'intentar aplicar la llei del tallió, però el Govern ha de reaccionar de seguida amb mesures de garantia. Ha estat una espurna que indica que hi ha molt de material inflamable al darrera. El camp, els pagesos i els ramaders no es queixen pas perquè sí.

XUCLAMEL

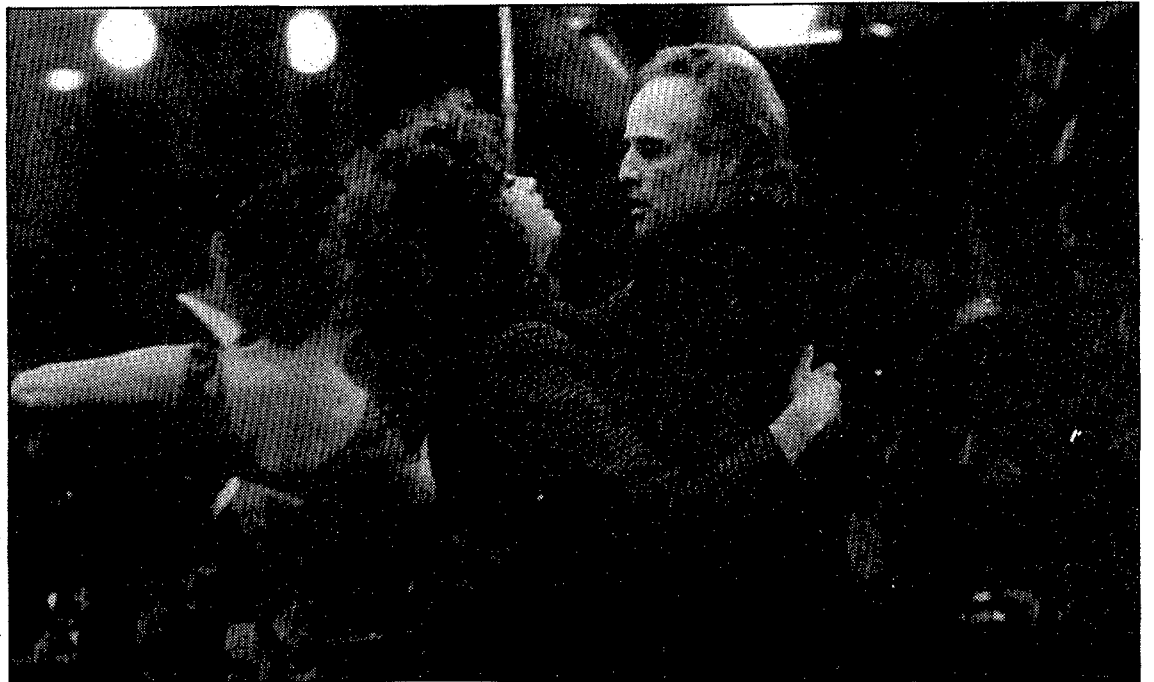
A tots els qui han fet possible que diumenge vinent es pugui celebrar el Premi de la Gran Via de ciclisme, corresponent a la V Copa Girona. Els aficionats al ciclisme agrairan que, per primer cop, es pugui celebrar una cursa en un circuit tancat a la Gran Via de Jaume I de Girona.

MARXÍVOL

A tots aquells gironins que no estan disposats a caminar cinquanta metres per deixar les bosses d'escombraries dins els contenidors que s'han col·locat pràcticament a cada cantonada en la ciutat. Es pot discutir si els contenidors podrien estar més ben posats, però no es pot pas pretendre que n'hi hagin un davant de cada porta.

NOTES AL MARGE

Mariàngela Vilallonga

Sempre abril

1 d'abril, divendres.

La Pantera Rosa finalment se'n va a viure amb l'inspector Clouseau en un pis del Quartier Latin de París. En Mickey Mouse i en Donald Duck obtenen una beca i es doctoren a Harvard. Pluto i el gat Silvestre posen una carnisseria-xarcuteria a Buenos Aires. Bugs Bunny, Elmer, Porky i l'ànec Lucas decideixen entrar en un orde religiós. S'ha sabut que la Minnie era un transvestit i que els barrufets acaben menjant-se Gargamel. A l'altre costat del mirall i en un malson, tot és possible.

2 d'abril, dissabte.

Arreu les pereres són florides, troncs vells, estrisats, plens de nuvolets blancs. Al ràdio-cassette del cotxe Ornella Vanoni entona per mil·lèsima vegada «piu di te, piu di me, piu di noi...». El cel és d'un gris emplomat i fa vent de Setmana Santa. El cavall del morro rosat ha aconseguit d'obrir el porticó petit de la menjadora per poder fer moixaines al seu blanc veí de la dreta. El més alt i gruixut dels castanyers d'Índies de la plaça de Santa Cristina ja és ple de fulles noves i tendres, d'un verd clar translúcid; ell sol, l'únic. Res no s'atura i abril tot ho apressa.

3 d'abril, diumenge.

Sempre és agradable fer anys i tot i que, com diu Horaci, mai no sabem si els déus celestials afegiran el dia de demà a la suma dels dies viscuts fins avui, tampoc mai no és desitjable tornar enrera, ni per repetir ni per refer el temps passat; més val la incertesa del futur que la nostàlgia del temps que ha fugit. Sempre és millor afegir un any més als ja transcorreguts, encara que cadascun d'ells ens acosti inevitablement a la vellesa i a la mort; així, al mateix temps que se'ns dona un any, també se'ns pren, i el camí ja fet s'allarga, però també s'escurça el camí del davant, i vas acumulant més vida a la vida. I és que sempre m'ha agradat anar-me fent gran.

4 d'abril, dilluns.

La dolce vita de Fellini ens retorna per unes hores als tan mitificats anys seixanta, molt als inicis,

quan els intel·lectuals progress encara anaven vestits amb americana i corbata, i escoltaven embadalits música de l'Índia en partides privats. El últim tango en París ens portarà a uns més propers anys setanta, no tan idealitzats encara, en un film de jersis de coll alt i texanés, amb música de tangos en sala de ball, amb menys comunicació i més soladat, amb menys insinuacions i més sexe.

5 d'abril, dimarts.

Pluja, cotxes espatllats, inactivitat, ensurts, en un mes d'abril que m'arriba com cada any ple com la gerra de Pandora, l'Eva de la mitologia grega creada per Zeus per tal de venjar-se de la raça humana (fins llavors només d'homes), i a imatge i semblança de les deesses de l'Olimp, segons explica el misogin Hesíode. Perquè amb Pandora, Zeus va crear també la gerra en la qual es tancaven tots els mals, desconeguts per als homes, que Pandora va deixar anar i va estendre per totes les terres. L'espínosa i irresistible trampa per als homes, és a dir, la dona en definició d'Hesíode, fou, tant en la mitologia greco-romana, com en la cristiana, la portadora de tots els mals a la humanitat. Que difícil resulta esborrar tants segles de tradició! I és que la història, i també la llegenda, fins fa poc encara l'escrivien els homes.

6 d'abril, dimecres.

El menjador d'una casa vella i senyorial al mig del poble. Sostres alts, portes llargues, inacabables, mosaic blanc i negre a terra com si fos un gros tauler d'escacs, i com a peces del joc, mobles antics: un bufet robust amb el mirall quadrat, de conjunt amb una vitrina potser massa baixa, al seu davant la taula voltada de cadires folrades de vellut i amb el respatller còncau i buit. Sobre el bufet i sobre la taula, dibuixos acabats de fer: animals estilitzats dibuixats al carbó, inexistent i fruit del subconscient, un gerro de flors imaginari, negre amb un fons rosat asprel, i encara formes ondulants, capricioses, atapeïdes de puntets o línies sempre ovales, com llàgrimes o gotes de pluja o arabescos que teixeixen una xarxa espessa i que emmirallen un pensament, un moment, un estat d'ànim...Visita fugaç en un matí assolellat del mes d'abril.

LA GIRA

J.N.Santaaulàlia

Boadella

El veto del regidor de cultura de l'Ajuntament de Figueres, senyor Jordi Cuadras, a l'espectacle «Bye, bye, Beethoven», d'Els Joglars, al·legant la «poca qualitat» de l'obra, demostra que Boadella és, encara, un personatge incomprensible i injustament valorat per destacats sectors de la convergent people. En alguns llocs l'han declarat «persona non-grata»; en d'altres, com a la capital de l'Empordà, es neguen a contractar-lo.

Aquestes actituds revelen, entre altres coses, una alarmant manca de perspicàcia política.

És veritat que l'art de Boadella es fonamenta en la provocació, la diatriba, la caricatura i l'escàndol, que les seves obres són projectils que apunten al cor dels símbols i de les personalitats públiques i que, últimament, els seus blancs predilectes són l'Es-

glésia i Convergència, als quals ha acabat posant en un mateix sac.

Tanmateix, no se li pot negar que, fidel a la consigna pujolista, ell també ajuda a fer país. Sobretot ajuda a fer menys avorrit el país. Sense les seves sàtires, a Catalunya hi hauria menys polèmiques — que són la saf de la vida pública —, menys gent escandalitzada i menys vestits estripats.

Però el més important, a part d'aquesta tasca diguem-ne patriòtica, és que, en el fons, Boadella serveix els interessos partidistes de Convergència. Perquè, paradoxalment, amb el seu antipujolisme ha fet més que ningú a favor del pujolisme. Dit altrament: a canvi dels arguments que Pujol dona a Boadella, Boadella dona vots a Pujol. Després de cada representació antipujolista (sondejos canten), les expectatives de vot convergent pugen com l'escuma.

Per tot això el regidor de Cultura de l'Ajuntament de Figueres es veu que encara no ho sap. Tampoc no s'ha adonat que Pujol, el Gran Mestre, reacciona sempre contra aquestes sàtires amb un silenci prudent i assenyat, gairebé complaent.

No m'estranyaria que algun dia, temps a venir, es descobrís que Boadella és, en realitat, un agent secret de Convergència que lluita a favor del pujolisme des de les files de l'altre bàndol, muntant espectacles explosius i signant manifestos.

Llavors els treballs seran pel consistori figuerenc, que haurà de demanar-li oficialment perdó, muntar-li un acte solemne de desgreuge, nomenar-lo fill predilecte de la ciutat i condecorar-lo amb la Gran Creu de l'Empordà, i si no existix aquesta condecoració, se l'hauran d'inventar a correu.